

Posao koji ispunjava snove

Znaš što bih najviše volio, da je moguće?

- Što?

- Poseksati se s tobom u bestežinskom stanju.

Linda frkne i zavrti glavom. Evo ga opet, pomisli.

- Dragi moj, tebi je jedino seks na pameti - reče. - Mislila sam da smo tu temu iscrpili, barem na neko vrijeme, kad smo zaključili da su ljudi koji se seksaju u autobusu punom ljudi, kakav je i ovaj u kojem upravo sjedimo ... - snizila je glas do šapta. - Dakle, da su moralno upitnih vrijednosti i da ne želimo biti takvi ljudi. A ti sad ne samo da nastavljaš s takvom temom, nego si još i otišao u znanstvenu fantastiku!

- S obzirom na to kako se razvija tehnologija, ubrzo takve stvari neće biti znanstvena fantastika.

- Da, sigurno - bila je sarkastična.

- Daj, Linda - Daniel se zavjerenički nagne prema njoj. - Zar ne bi bilo fora seksati se bez gravitacije?

- Možda bi tebi bilo, s obzirom na to da bi ti neprekidno stajao uspravno.

- Au. To je bilo nisko.

- Nemoj me povlačiti za jezik.

- Ali ne možeš reći da ne bi bilo zanimljivo.

- Dobro, zanimljivo bi vjerojatno bilo. Bili bismo poput dva balona koji lebde i pokušavaju uhvatiti jedan drugog.

- Da je tako nešto moguće, jel' bi i ti to htjela probati?

- Nije moguće pa ne vidim potrebe uopće razmišljati o tome.

- Ali da jest moguće ...

- Dobro, Daniele - uzdahnula je, već umorna od natezanja. - Da je moguće seksati se u bestežinskom stanju, ispunila bih ti tu tako goruću želju. Mogu li sada malo odrijetati? Trebamo putovati još dva sata.

Daniel je pregledavao datoteke sa rezultatima dotadašnje izgradnje Serije X2 komora za privikavanje na životne uvjete različite od onih na Zemlji. S obzirom na nagli razvoj tehnologije u posljednjih dvadesetak godina, napokon je bilo moguće krenuti u izgradnju kolonija, a svjetske vlade su udružile snage kako financijski tako i znanstveno kako bi se preseljenje ljudi s prenapučene Zemlje na Mjesec ostvarilo što prije. Naravno, na Mjesecu su vladali sasvim drugačiji životni uvjeti i iako su kolonije bile planirane kao velike kupole ispod kojih bi omjer plinova u zraku i gravitacija bili gotovo isti kao na Zemlji, radnici koji su radili na izgradnji su morali biti koliko-toliko naučeni na Mjesečeve uvjete. Razina kisika se zahvaljujući nedavno

patentiranim mini-kapsulama koje su sadržavale dovoljno kisika za nekoliko sati disanja nije pokazala kao problem, ali gravitacija je bila sasvim druga stvar. Poput nekadašnjih, a i današnjih astronauta, radnici su morali proći cjelovit program priprema u Zemaljskoj svemirskoj agenciji.

A Danielova tvrtka je bila jedna od deset na cijeloj Zemlji koje su dobile ugovor za izradu komora za privikavanje na različite životne uvjete.

Serijski X2, nakon ispravljenih početnih pogrešaka koje su se pokazale kod Serije X1, funkcionirala je savršeno i Daniel je na plazmi osjetljivo na dodir upravo pregledavao narudžbu od dvadeset tisuća komora koje su u roku od mjesec dana morale biti isporučene Agenciji. Komore su bile skoro sasvim gotove i trebalo im je ugraditi još podesivi filter za zrak, čime se Danielova tvrtka nije bavila, a koliko je njemu bilo poznato, Agencija još nije donijela odluku kojoj će eko-tvrtki povjeriti ugrađivanje filtera.

Informacija o tome je došla u vidu Danielove supruge Linde, koja je veselo umarširala u njegov ured, mašući dlanovnikom. Zahvaljujući injekcijama sintetičkog hormona mladosti, izgledala je kao tridesetogodišnjakinja iako je bila gotovo dvostruko starija. Isto je, uostalom, vrijedilo i za Daniela. Čvrsto ga je zagrlila.

- Dragi moj! - uzvikne slavodobitno, glasa nešto promuklog od godina provedenih u pogonima za pročišćavanje zraka. - Na mom dlanovniku nalazi se svjež potpisan ugovor o suradnji Zemaljske svemirske agencije i Eko-Gea d.o.o., što znači da je tvoja voljena supruga i

direktorica navedene eko-tvrtke upravo postala glavni upravitelj ne samo ugradnje filtera u tvoje komore, već i ugradnje filtera na kolonije na Mjesecu!

- Pa to je sjajno! - odvrati od uzbuđeno, sretan zbog njenog uspjeha. Razloga za sreću je bilo mnogo: na takvim položajima, njih dvoje su imali vrtoglavo visoka primanja, a s ovim njenim ugovorom vjerojatnost da će upravo oni biti uključeni u prvi val seobe na Mjesec porasla je na 99%. - Čestitam!

- Od svih ponuđača, moje filtre su smatrali najboljima, vjerojatno zato što svi gradovi u kojima ih je moja tvrtka postavljala još uvijek imaju relativno podnošljiv zrak, dok su u drugima filteri već barem dvaput mijenjani - izvadila je bocu bezalkoholnog šampanjca iz bara. Alkohol se nikako nije smio miješati sa sintetičkim hormonom mladosti, no rijetki nisu bili voljni platiti tu cijenu. - U ovom trenutku, dvadeset tisuća filtera je na putu do tvog skladišta, a na filterima za Mjesec se ubrzano radi. Bit ćemo među prvima koji će seliti u koloniju jer ću ja morati nadgledati rad filtera i tamo.

- Znači, i mi ćemo morati proći kroz pripreme u Agenciji - namršti se.

- Naravno, ali tek kad filteri budu ugrađeni u komore i nakon što se provjeri njihovo funkcioniranje - namignula je veselo. - Važnim ljudima kao što smo mi se ne smije dogoditi nikakva nezgoda.

- Čuvaj šampanjac za kasnije. Znam da je kraj radnog vremena, ali bilo bi dobro da osobno nadgledamo ugradnju prvog tvog filtera u svoju komoru - navukao je sako i zajedno su izašli iz ureda koji se zatim automatski zaključao.

Niskogravitacijski brzinac ih je odveo do skladišta u roku od pet minuta. Još je samo nekoliko radnika bilo u skladištu i nemalo su se iznenadili kad su ugledali generalnog direktora Chomo-Orga kako ulazi sa suprugom. Voditelj smjene im je brzo prišao.

- Gospodine direktore, čast mi Vas je vidjeti ovdje - reče malo se naklonivši. Produbio je naklon kad se okrenuo prema Lindi. - Poštovana gospođo direktorice.

- Je li stigla isporuka iz Eko-Gee? - upita Daniel bez uvoda. Voditelj kimne.

- Prije par minuta, gospodine direktore. Dečki su ostali malo dulje na poslu kako bi uskladištili filtre.

- Možeš ih pustiti da idu kućama - Daniel je bio velikodušan. Ipak, bio je to jako dobar i uspješan dan. - Ti ostani još malo, Linda i ja želimo prisustvovati ugrađivanju prvog filtra u komoru.

- Kako Vi želite, gospodine direktore - mahnuo je radnicima kako bi im dao do znanja da su slobodni i pošao prema vratima ugradbene sale. - Molim Vas, pođite za mnom.

Daniel i Linda su ga slijedili, uzbuđeno promatrajući kako vadi duguljasti metalni predmet s nekoliko kukica, filter, iz jedne od pristiglih kutija. Kad su se našli u velikoj ugradbenoj sali ispunjenoj tamnim komorama za privikavanje čije su glatke stjenke skrivale da se radi o tehnološki vrlo naprednom stroju, voditelj smjene pritisne jedva vidljivu tipku na vratima komore i ploča koja je skrivala upravljački panel bešumno sklizne u stranu.

- U nacrtima je predviđeno da se filter ugrađuje ručno jer se radi o visoko osjetljivoj tehnologiji - objasni voditelj smjene pritiskujući svjetlucave pločice na panelu. Daniel mrzovoljno frkne.

- Sasvim sam dobro upoznat sa nacrtima i razlozima zašto su takvi - reče oštro. - Molim te, radi svoj posao i ugradi filter.

- Da, gospodine direktore - radnik pogne glavu i nastavi šutke raditi. Direktorova riječ je, ipak, bila zakon.

Nakon par minuta posao je bio završen i Daniel i Linda su se zadovoljno smješkali.

- Možeš ići, mi ćemo još malo ostati ovdje i osobno provjeriti funkcije - reče Daniel, na što radnik spremno izađe iz sale, ostavivši njih dvoje same.

Provjerili su promjene temperature, vlažnosti, količine kisika, gravitaciju i još nekoliko funkcija, a onda se zadovoljno zagrlili.

- Možeš li vjerovati da smo došli do ovoga? - upita on. - Ne starimo, promijenili smo sve organe koji su loše radili, bogati smo, ubrzo selimo na Mjesec ...

Nasmijala se.

- Dok smo studirali, to se smatralo znanstvenom fantastikom - odvrati. Kimnuo je, smiješeći se, a onda mu sjećanje na jedan davni razgovor sijevne kroz glavu. - Nego, Linda ...

- Da?

- Sjećaš li se da si mi obećala da ćeš se, bude li to ikada moguće, poseksati sa mnom u bestežinskom stanju?

Par trenutaka ga je promatrala s nerazumijevanjem, a onda se sjetila.

- O, Bože! - uzdahne. - Da, sjećam se.

- Pa, sad je to moguće - teatralno je pokazao prema komori pored koje su stajali.

- Daniele, ne misliš valjda!

- Zašto ne? Imamo savršenu priliku. Sami smo, komora je opremljena i funkcionalna ...

- Da, ali ...

- Daj, Linda - uhvatio ju je za ruku. - Nije valjda da sam ti ... dosadio?

- Naravno da nisi, dragi - pomilovala ga je po licu i poljubila ga. Uzvratio je poljubac.

- Onda? Da namjestim parametre?

- U redu - uzdahnula je. Naposljetku, i nju je zanimalo kako će to izgledati, a i činilo joj se nepoštenim ne ispuniti mu tu jednu želju kad već dugo nije ništa zahtijevao od nje. Široko se smiješeci, Daniel se okrene prema komori. Podešavao je postavke nekoliko minuta, a zatim vrati poklopac panela na mjesto. Pritiskom na jednu prozirnu pločicu, vrata komore su tiho skliznula u stranu, otkrivajući čisto bijelu unutrašnjost.

- Draga - galantno se naklonio. Oklijevala je.

- Neće li nam odjeća smetati unutra? - upita. - Mislim, to je vrlo mali prostor, moglo bi biti nezgodno da komadi odjeće lebde oko nas.

- Moja pametna Linda - odvratio je spremno odvezujući kravatu. - Uvijek misli na sve.

Čim su, goli kao od majke rođeni, ušli u komoru, vrata su se bešumno zatvorila, a sustav se uključio. Slobodno su disali zahvaljujući filtru koji je stvarao idealnu kombinaciju plinova, temperatura je bila podešena na ugodnih 25 stupnjeva, a vlažnost zraka je bila uobičajena za

već sasvim zaboravljeno proljeće. Oboje su lebdjeli, osjećajući se laganima poput perca.

- Ovo je sjajno! - uskliknuo je Daniel okrenuvši se oko vlastite osi i tako zamalo razbivši laktom Lindi nos: komora je, ipak, bila predviđena za samo jednu osobu iako se nisu osjećali stisnuto.

- Nismo došli ovamo da bismo se igrali, zar ne? - Linda ga povuče k sebi, iznenađena lakoćom kojom je to napravila. Njena inače uredno podšišana kosa duga do ramena koju je brižljivo ravnala svaki dan kako bi joj, kao uspješnoj poslovnoj ženi, davala strog i odmjeren izgled, sad je leljala oko njene glave kao da se nalazi pod vodom. Na neki neobičan način, taj osjećaj lebdeće slobode od uobičajenih normi modernog civiliziranog društva bio je upravo neobuzdano uzbudljiv i njihovi su poljupci bili strastveni kao u doba prije no što su se vjenčali. Daniel je postigao punu erekciju u roku od par sekundi i dok su se zajedno polako okretali, čvrsto pripijeni jedno uz drugo, ruke su im putovale po umjetno mladoj koži, a srca tukla u skladu s ubrzanim ritmom disanja.

U bestežinskom stanju se zaista svašta moglo raditi. Isprobali su dobar dio svojih uobičajenih poza i otkrili neke nove, koje u stanju normalne gravitacije ne bi bilo moguće izvesti, oboje se iskreno čudeći Danielovoj neuobičajenoj sposobnosti vrlo brzog oporavka nakon ejakulacije (naravno, u bestežinskom stanju je ejakulacija mogla biti problem jer se sva tekućina formirala u male kuglice i lebdjela oko njih - Linda je, međutim, već davno riješila problem plodnosti pa nije bilo potrebe za ejakulacijom van njenog tijela).

U par navrata su čak zadrijemali, odmarajući se nakratko od sporta koji je čak i za njihova pomlađena tijela bio zahtjevan, lebdeći jedno pored drugog, da bi nakon osvježavajućeg kratkog sna nastavili s oduševljenim istraživanjem mogućnosti seksa u bestežinskom stanju.

- Koliko vremena smo ovdje? - upita Linda nakon jedne vrlo zanimljive epizode izvedene naglavačke. - Sasvim sam izgubila pojam o vremenu.

- Da, u ovim komorama ne smije biti nikakvog mjerača vremena - namršti se Daniel. - Jedna od odredbi Agencije.

- Vjerojatno je već noć. Trebali bismo poći.

- Da, vjerojatno imaš pravo. Jesi li zadovoljna?

- I zadovoljna i zadovoljena - nasmiješila se. Uzvratio je osmijeh i odlebdio prema vratima, na kojima su se nalazile samo dvije tipke: zelena za otvaranje vrata i crvena za slučaj bilo kakve nužde. Pritisnuo je zelenu - no ništa se nije dogodilo. Pritisnuo ju je ponovno, dvaput, no bez ikakvog učinka. Vrata su ostala zatvorena. Okrenuo se prema Lindi, blijed.

- Ovaj ... vrata se ne otvaraju.

- Molim?

- Kažem, vrata ne reagiraju na naredbu za otvaranje.

- Daniele, nemoj se šaliti - krenula je prema njemu, već uvježbana u kretanju u bestežinskom stanju.

- Ne šalim se. Zatvoreni smo.

- Zar ne postoji neki drugi način da se vrata otvore? Ne možeš li odavde doći do upravljačkih mehanizama?

- Komore su konstruirane tako da se iznutra ne može pristupiti upravljačkom panelu - namršti se. - Još jedna od odredbi Agencije.

- Dobro, što onda možemo napraviti?

- Možemo ili čekati ovdje dok netko ne otvori komoru ili pritisnuti tipku za poziv upomoć, ali sumnjam da će to išta riješiti. Komora ipak još nije spojena sa glavnim sustavom Agencije.

Za svaki slučaj, pritisnuli su crvenu tipku i onda još nekoliko puta zelenu, no ništa se nije dogodilo. Obeshrabreni, prepustili su se plutanju i crnim mislima. Vrijeme je prolazilo.

- U devet sati trebam biti na sastanku uprave - promrmlja Daniel. - Ili, trebao sam biti. Nemam pojma.

Tek što je završio rečenicu, vrata su se otvorila i njih dvoje se naglo okrenu prema njima, pokretom koji bi se zbog bestežinskog stanja gotovo mogao nazvati piruetom.

Voditelj smjene proviri u komoru.

- Oh - reče iznenađeno, spremno pocrvenjevi. - Jeste li dobro, gospodine direktore? Gospođo direktorice?

- Poniženo, ali dobro - promrmljala je sebi u bradu, uzaludno nastojeći rukama pokriti genitalije i grudi.

- Ispričavam se, no ... Vidjeli smo vani odjeću pa smo pretpostavili da je netko u komori. Nismo, ovaj, znali da ste to vi.

- Koliko je sati? - upita Daniel.

- Ovaj ... osam ujutro, gospodine direktore.

- Oh, kvragu. Pusti nas van.

- Odmah, gospodine direktore - radnik se maknuo s vrata i Daniel i Linda su oprezno odlebdjeli do izlaza.

Lica četrdesetak radnika su znatiželjno zurila u njih dvoje dok su izlazili. Zatečeni i posramljeni, na trenutak su zastali, a onda Daniel drekne:

- Što je tako zanimljivo?! Vraćajte se na posao!

Uz mnogo "Da, gospodine direktore", razmiljeli su se, a Daniel pogleda Lindu.

- Jesi li dobro? - upita.

- Osim što me upravo polovica tvojih skladištara vidjela голу, jesam - frknula je bijesno, grabeći svoju odjeću s poda. - Sjajna ideja, Daniele, stvarno. Samo se nadam da ovaj prizor nije nigdje zabilježen.

- Ovaj ... sigurnosne kamere ...

- Daniele!!!

" Posao koji ispunjava snove" © Ivana Delač

Horvatinčić, 2007.

<http://bluducnost.blog.hr>

